

Aiolova harfa

Miroslava Dvořáková

cyklus šatlava

Sychravým vzduchem nad poli se sklizenou kukuřicí se nesl tlumený kolísavý tón připomínající drhnutí kovových plátů. Bušení z nedaleké slévárny i rachot z přilehlého nádraží místní důvěrně znali, ale toto bylo něco úplně jiného.

„Mělo by se to vyšetřit, nebo to na někoho spadne,“ lamentovali vesničané kráčejíci podél řeky. S obavami vzhlíželi k rozestavěné mostní konstrukci klenoucí se nad jejich hlavami.

Od dětství si tudy zkracovali cestu do městečka na vlak. Teď dvoukilometrovou stezku přes pole křížila vznikající dálnice. Měli smůlu, že bydleli v dopravně nejpřetíženějším místě široko daleko. Brodili se blátem mezi nákladáky a bagry s vědomím, že jakmile bude stavba dokončena, vše se změní. Pěšky byli rychlejší, než kdyby se pokoušeli do městečka dopravit autem, kde by v dopravní zácpě prosakovali celou hodinu.

XXX

Pracovní den na radnici jako každý jiný. Při podepisování faktur jsem mezi zuby drtila kletby. Náklady na pobyt psů v útulku jsou hrozné.

Hulákání za dveřmi sílilo. Když jsem pochopila, že si opět někdo stěžuje na kácení bříz u školy, sundala jsem pohodlně natažené nohy z židle. Nezbyvá než vysvětlit, že náhradní výsadba bude provedena už pozítří. V žádném případě se nemůže provalit, že břízy musely zmizet proto, aby se mohla udělat na škole nová fasáda. Ta původní sice ještě ušla, ale když byly z kraje volné peníze a taky firma, která to realizuje je místní, a taky je před volbami...no znáte to.

Kroky se neodbytně blížily. Ukryla jsem nedojedený koláček a nasadila neutrální výraz.

Když uklidnění penzisté odešli, úlevně jsem si oddechla. Břízy vyvolávaly alergie a basta. Plánované červenokvěté kaštany budou určitě vhodnější. Vlastně jsem v ničem nelhala. V porovnání s nekonečnem vesmíru je tato záležitost nepatrná.

Založila jsem paže za hlavu a rozhlédla se. Vážně jsem tu měla tmou...

Pokaždé, když starostu svými námitkami vyprovokuji k nepřičetnosti, a začneme na sebe ječet, zakončí to větou: “Zalez do své sluje!” To proto, že obývám nejtemnější místnost v celé budově.

Před staletím tu provozovali obecní šatlavu. Okna vedou do vnitřního dvora budovy postavené do tvaru „L“. Delikventům sem svítilo slunce od desíti do půl jedenácté dopoledne v zimě a od sedmi do půl osmé v létě.

Z jedné strany sousedíme s centrální kotelnou a ze druhé s archívem.

K první kanceláři, ve které úřadují referentky, občan dotápe skrze temnou chodbičku a vstoupí dveřmi zdobenými plakátem s vývojovými stadii mury přástevníka obecného.

Uvnitř je pultík s formuláři, u stěn pod okem jsou vystaveny řezy kmenů napadených houbou na důkaz, že ty stromy v parku, které vypadaly na první pohled tak zdravě, se prostě pokácet musely. Na skříních trůní šišky jehličnanů a srnčí paroží, na stěnách visí obrázky stromů a vstavačů, na nástěnce se vyjímá expozice sáčků na psí hovínka.

Do mé kanceláře lze proniknout houštinou dvoumetrových fikusů. Stěžovatele má uklidnit hýčkaná a rafinovaně naaranžovaná sbírka surových polodrahokamů. Za pracovním stolem visí mapa katastrálního území s územním plánem. Na skříních s horami spisů se vyjímá mikroskop, bezpečnostní přilba pro vstup na staveniště, krabice gumových rukavic, sloužících při odběru vzorků a k sanaci mrtvých ptáků. Na ostatních stěnách visí kopie starých map, fotky lidských koster vyhrabaných při záchranném archeologickém průzkumu, astrologická mandala, Nostradamus, Tycho de Brahe, Kepler a obrázek vesmírné základny z Tau Ceti. Všim prorůstají květiny živořící v trvalém příšeří.

Rozjímání nad chřadnoucí flórou přerušilo cvrlikání pevné linky. Sáhla jsem po sluchátku a vyslechla litanii na druhém konci.

Ukončila jsem hovor a zaburácela do vedlejší kanceláře: “Máme dalšího psa! Známkou nemá, tetovaně nevypadá!”

Tento měsíc už osmý nebo devátý. O zatoulané psy se musí postarat obec. Městskou policii z úsporných důvodů nemáme, takže je to na nás. Vždycky se to nějak zvládalo. Protože odchyt, převoz a pobyt psa v útulku leze do peněz, fungujeme jako detektivní kancelář a usilujeme se majitele vypátrat. Dokonce i když pes nemá známku ani tetování, daří se nám to docela často, protože všechny tři tu práci děláme dost dlouho a naše město je poměrně malé. Tak to šlo až donedávna, jenže pak se s nalezenými psy roztrhl pytel. Nejedná se o pouze o chlupáče místních obyvatel, ale i o přespolní. Zvědavá Erna si telefonickým dotazováním ve městech obdobné velikosti ověřila, že zatímco jinde během měsíce odchytili jedno až dvě zvířata, u nás jsme se vyšplhali k desíti kouskům v červnu, a od července do listopadu neklesl počet pod čtrnáct.

“To prostě není normální,” zaslechla jsem její lamentaci.

“Mají mít známky,” rozčilovala se praktická Anna.

“Paní ho přivede,” referuji věčně. “Potuloval se okolo nádraží. Možná jenom čekal na páníčka u Chrochtalova konzumu, ale nemělo smysl jí to vymlouvat. Tvrdí, že ho tam viděla i včera.”

Kdosi třikrát zvučně zaklepal a vešel do první kanceláře. Aniž by se nechal odradit vstřícnými dotazy, štrádoval si to rovnou ke mně. Ach tak, starý známý.

Mezi zelenými větvemi fikusů se objevila hřmotná postava Viktora, výčepního z obecní hospody. Nijak blízce se neznáme, ale přece jen bydlíme ve stejné vesnici. Lítostivě jsem si povzdechla. Pokud chce ten nešťastník podat stížnost na souseda Habalu pálicího v kotli plastové flašky, musí za starostou. Můj odbor není k řešení stížností z jiné obce kompetentní. Viktor mne překvapil. Rozpačitě se ošil, a s pohledem upřeným na ošatku polodrahokamů spustil: „V červnu po povodích, jak jste chodila s hasičama po barákokch, říkala ste cosi o Bělově hářfě. Něco by s s tým mělo dělat, nebo ten most na nekeho spadne.“

Zvedla jsem obočí a ukázala na židli. „Posad'te se, pane Motyčko.“

Hospodský urputně přikývnul. „Na vysedávání nemám čas. Ide o ten podchod pod mostem podél řeky. Chlapi v hospodě o tom lamentujó v jedném kuse. Prě moderní nevyzkóšený materiály, co brnčijó ve větru. Já myslím, že je to špatně ukotvené nosník. Máte kontrakty s lidima, co to stavijó. Tož něco uděláte.“

Usilovně jsem se snažila zachovat neutrální výraz. „Problém je v tom, že toto je radnice jiné obce. Starostovi naší obce jste to řekl?“

Viktor se ušklíbnul. „Ten by se mi vysmál. Řekl, že to škrabó cestu od blata.“

„Aha,“ zamumlala jsem. V tom zvuku bylo něco, co drhnutí kovové radlice o asfaltovou vozovku připomínalo...

Viktor mé váhání vycítil. Potáhl nosem a s potměšilým úsměvem zapředl: “Aji když tři dni před tým nepršelo?”

Po té, co jsem slíbila, že udělám, co bude v mých silách, se odporoučel.

„Slyšela jsem to včera v hospodě,“ řekla Erna. „Lidi říkají, že ty zvuky dělají špatně upevněná svodidla na mostě přes řeku. Je toho plné město.“

„Budeme to někomu hlásit?“ chtěla vědět Anna.

Pokrčila jsem rameny. „Nechci dělat z projektantů blbce. Spíš myslím, že to má na svědomí, nějaká rozestavěná součást konstrukce a jakmile bude stavba dokončená, efekt zmizí. Zatím nemá smysl zmatkovat.“

Anna chápatě přikývla.

Stavbaři finišovali a dokončení zdejšího úseku bylo otázkou dní.

Objevila se milovnice zvířat s nalezeným křížencem labradora. Pes uvázaný na prádelní šňůře neměl ani obojek ani známku, ale to nevadilo. Tentokrát šlo o známého útěkáře.

Anna zalistovala v seznamu, navolila příslušné číslo. „Máme tu vaši Ziru, pane Lottare. Už zas,“ dodala beze stopu kousavého podtónu.

Má můj obdiv. Já bych si ho tedy vychutnala.

Erna zanesla Ziru i nálezkyni do své statistiky. „To je fakt divný,“ bručela.

Důchodkyně se dojemně rozloučila se Zirou a spokojeně odcupitala.

„Až ten blb přijde, řekněte mu, že by měl té horlivé paní koupit aspoň čokoládu,“ zavrčela jsem a zavřela se v jeskyni.

S hlavou plnou výčitek jsem půlhodinu čistila mailovou schránku. Já přece vím, že taková kumulace není normální. Ale jeden se snaží, dělá, co může a občas se něco nepovede...

Potom se vedle rozduňl Lottarův hlas. Tlust'och si přišel pro psa. Potlačila jsem nutkání tam vletět a zařvat mu do ksichtu, co je na tom tak těžkého, dát Zire obojek se známkou a kapsičkou s telefonním číslem, ale včas jsem se opanovala. Mám závažnější starosti.

Tady, uprostřed města zahlceného dopravní špičkou, skřípance slyšet nebyly. Nesly se jen volnou krajinou a doléhaly do dvorů předměstí a okolních vesnic.

Skřípance vyluzuje vábnička. Kdyby fungovala, jak měla, byla by v provozu den, možná dva. Zatímco teď už mi na topolu u stavidla visí od konce května a pořád nic.

Abych zamezila nežádoucí pozornosti, rozšířila jsem zvěst, že ty zvuky vyluzuje Aiolova harfa. Tedy, ne skutečný hudební nástroj, ale rozestavěná sloupová konstrukce přemostění řeky, kterou vítr rozehvívá do mikroskopicky nepatrných pohybů. Krajem se nesou kolísavé kovové tóny, jako když radlice seškrabává bláto ze zasviněné vozovky.

Tuto dezinformaci jsem se neštítala předložit ani samotnému stavbyvedoucímu, když u mne vyřizoval nicotné vyjádření kvůli polnímu propustku. Díval se podezřívavě, ale já zachovala kamenný obličej. Kdyby se mne zeptal, kde jsem to vzala, byla bych v pytli. Generálního projektanta znám osobně, na toho bych to shodit nemohla. Je to velmi slušný člověk.

Můj zrak zabloudil do rohu místnosti. Za křeslem byly napasovány ruličky nevyužitých map a leteckých snímků se kterými jsem chodila do školy vyprávět o místní dorasované krajině.

Jen dobře využitě hluché místo.

Když tam uklízečka občas zajede hadrem na smetáku, vůbec nic se nestane.

S úšklebkem jsem se donutila kancelář opustit.

Zítř brzy ráno mě v práci Erna přepadla hned na chodbě. S očima navrch hlavy vybafla: „Už vím! Může za to dálnice!“

Dělala jsem nechápatou. Bylo však jasné, co má na mysli. Hafani se do města stahují proto, že leží v sevření tří mimoúrovňových křížovatek, z nichž dvě jsou od sebe tak blízko, že na to musel generální projektant vyřídít výjimku, protože to překračovalo normu.

“Jak jsi mluvila o té Aiolově harfě,” dorážela dál ta otravně chytrá osoba, “dejme tomu, že bys měla pravdu. Ty zvuky lákají psy ze širokého okolí. Měli bychom to někomu říct.”

“Hm, na tom něco je,” podotkla Anna, která jako vždy myslela ryze prakticky. “Musí se to zarazit. Jinak si zplundrujeme rozpočet.”

Zašklebila jsem se. Z osmdesátimilionového rozpočtu mám na starosti asi jednu desetinu. Většinu spolknou odpadové hospodářství a sběrný dvůr, zbytek utratím za dětská hřiště obnovu zeleně, kosení trávníků, povinné vzorkování a v neposlední řadě i za odchyt psů a jejich pobyt v útulku.

“Vážně,” rozohnila se Erna, “kdybys to nadnesla na poradě, s veškerou statistikou, museli by se nad tím zamyslet. Přece nebudeme platit za něco, zač je zodpovědné ředitelství silnic a dálnic.”

“A jak to budu dokazovat?” vybafla jsem o trochu ostřeji, než jsem chtěla. Mávla jsem rukou a vydala se na ústup. Než jsem zapadla do sluje, v zádech jsem cítila nechápavé pohledy. Tady můj alibismus nebyl na místě. Šlo o velké finanční částky a výhled do budoucna se jevil jako setrvalý... Přesně jsem věděla, co si obě pomyslely. Že už to mám taky všechno na háku.

Naopak. Mám to na svědomí. Ale v tomto případě účel světí prostředky. Potřebovala jsem tu potvoru znovu najít bez ohledu na výdaje. Naposledy jsem ji zahlédla při květnových povodních.

Přivalové deště tehdy rozvodnily řeku. Voda kromě polí a zahrad stačila zalít čas staré zástavby a trafostanici. Na přečerpávačce vypadla čerpadla. Vodní dílo s obrovskou podzemní nádrží, zabraňující, aby se odpadní voda vracela zpět do kanalizace, se začalo zahlcovat. Přečerpávačku na břehu řeky nad terénem poznáte jen podle malého domečku, odkud vede schodiště do podzemí k nádrži obehnané ochozem.

Vyslaný technik se už půl hodiny nehlásil. Vyrazili jsme s hasiči zkontrolovat, co se děje. Dveře od domečku otevřené, železné schody do podzemí vybízely k okamžitému sestupu.

Odspodu hučela valící se voda. Budíky na velině ukazovaly, že čerpadla jsou v klidu. Tři hasiči a já, jsme sestoupili do desetimetrové hloubky na ochoz. Nádrž byla do dvou třetin plná, bylo jasné, že za hodinu se zaplní k úrovni terénu.

Chlapi na sebe pořvávali, ale v rámsu jim nebylo rozumět. Rozčileně gestikulovali, nakláněli se přes zábradlí a zkoumali špinavou vířící vodu, jako by čekali, že se každou chvíli vyvalí nad hladinu Eliášovo bezvládné tělo.

Pomalou jsem galerii obcházela, až jsem ho uviděla. Krčil se na bobku v nejtemnějším koutě, křečovitě svíral hák sloužící k zachycování hrubých nečistot a nekontrolovatelně se třásl. Před ním seděl pes. Vypadal jako kříženec jezevčíka a kokršpaněla a působil spokojeně.

Zamžikala jsem, protože kromě těkavých kuželů baterek, kterými hasiči osvětlovali česla a hladinu, sem dopadalo jen šikmé světlo od schodiště a pak rozptýlené od česel. Nezdálo se mi to. I v šeru zvíře neznatelně jiskřilo. Obezřetně jsem se ohlédla po hasičích. Vašek zmizel nahoru, dva zbývající se chopili tyčí a jali se tahat z česla kus zamotané plachty. O mém nálezu zatím nevěděli. Koho by napadlo, že si stokilový chlap, pověstný prud'as, zaleze do kouta před psem?

Znovu jsem si zkontrolovala strnulého Eliáše. Jeho tvář připomínala posmrtnou masku. Usoudila jsem, že to šlo mimořádně rychle, a že potvora byla extrémě vyhladovělá. Potom jsem na to stvoření sykla. “Tsss.” Nešlo o to, jaký povel zvolím ani o výslovnost. Spíše o pocit, který jsem při tom vyslala.

Pejsek pomalu otočil hlavu mým směrem a upřel na mne hluboká temná očka. Mezitím jsem měla spoustu času. Už dávno sem byla na jeho nápor připravená. Dokonce jsem se neopřela o zábradlí, přes které by se dalo s trochou snahy přepadnout, ale o zeď.

Pes si mne prohlížel a bombardoval mne nehmotnými proudy a zase si je přitahoval zpět. Připomínal dobře naobědvaného strážníka, který si chce dát ještě něco malého...

Za zády jsem cítila drsnou betonovou zeď. Zatínala jsem čelisti a úporně držela v mysli představu dokonalého obranného valu. Věděla jsem, že nesmím připustit ani náznak pochybností. Tady nic neokecám. Pomalu a vyrovnaně jsem dýchala.

Když mu došlo, že ode mne nic nekyne, frustrovaně ňafnul.

“Už ses nažral dost, neřáde,” zamumlala jsem a pohodila hlavou na strnulého technika.

Uvědomovala jsem si, že tohle je klíčový okamžik. Ani moje obrana není stoprocentní a kdyby se "zvíře" postavilo na zadní... Rychle jsem tu myšlenku zahнала. Jsem ten, kdo určuje podmínky. Aspoň tady a teď.

Zařala jsem zuby, odhodlaně se k potvoře sehnula a lehce ji podrbala za ušima. Postavila se na všechny čtyři a stáhla ocas pod břicho. Dobrá. Sehnula jsem se, vzala ji pod paži a šla upozornit hasiče, aby zavolali sanitku.

Dovlekla jsem zvíře na povrch. Mezitím tam dorazily další dvě hasičské tatrovky, přibyla spousta čumilů. Došlo mi, že zvěst o Eliášově zmizení někdo snaživě rozšířil dříve, než jsme k přečerpávače vůbec dorazili.

Kdosi mi pod nos vrazil mikrofon. “Mohla byste nám říct...”

Byla jsem upachtěná a zpocená. V náručí jsem křečovitě svírala bestii, která dokáže udělat ze stokilového chlapa během desíti minut hromádku neštěstí. Chtěla jsem novináře poslat do háje, ale už bylo pozdě. Stvoření pohotově vycítilo výpadek mé koncentrace, vysmeklo se a zdrhlo.

Od května do listopadu toho zpropadeného grestenského drexůna hledám.

“Pohřešuje se hnědočerný strakatý kříženec jezevčíka a kokršpaněla. Upozorňujeme, že není očkován proti vzteklině a varujeme před osobním kontaktem. Informace podávejte na odbor životního prostředí.” Nechala jsem to vyhlásit městským rozhlasem, pověsila na internet a obvolala útulky. Když nezabraly běžné metody, sehnala jsem vábničku. Jediný efekt, který po šesti měsících provozu má, je obrovský počet normálních psů, o které se musíme na náklady městské kasy postarat.

Teď, po půl roce, jsem si musela definitivně přiznat, že vábnička nezabírá. A kdo se dušoval, že je nastavená přesně na jeho mozkové frekvence?

Ten, kdo udělátko šteloval, sice vzal do úvahy pozemská specifika, ale na poslední změny v našem regionu zapomněl. Mám na mysli tu zatracenou dálnici, s náspy a tunely a rameny kroutícími se na pilířích do obrazců, které z letadla připomínají exotické květy. Ocelové konstrukce se ve větru zachvívají a prostřednictvím zvuků lidskému uchu neslyšných, vábničku rozlaďují.

Kdyby přístroj pracoval, jak bylo zamýšleno, za pár hodin po jeho spuštění by drexůna přilákal. A já bych měla pokoj už v květnu.

Teď, v listopadu, vím jistě jenom jednu věc. Na psy to funguje naprosto dokonale. Retrívři se podhrabávají pod brankami, boxeři trhají vodítka, vlčáci utíkají z výcviku. No dobře. Strašně nerada lezu po stromech, ale ještě dnes večer ten nesmysl vypnu.

Uplynul poměrně klidný týden.

“Včera v hospodě se vedla debata, že ty zvuky už přestaly,” poznamenala kolegyně Erna při obchůzce v podél řeky. Byl začátek prosince, větve bez listů, ale sních ještě nenapadl.

“Taky jsem si všimla,” zabručela jsem. Bydlím v nedaleké vesnici, ve které se to rozléhalo nejvíc. Jen já ale vím, proč.

“A všimly jste si, že za poslední týden nám nepřibyl ani jeden čokl?” ozvala se Anna zpoza fotoaparátu. Dokumentovala opěrnou zídku v korytě poškozenou povodní. Možná, že ministerstvo pustí peníze na nezbytné opravy.

“Jako když utne,” mumlala Erna.

Statečně jsem nakrčila čelo a řekla: “To je přece jasné. Před týdnem posvařovali ten poslední nadjezd. Aiolova harfa zmlkla, psi přestali blbnout. Jenom nečekejte, že budu po ŘSD požadovat

finanční náhradu. Už tak se na mě dívají jak na blázna po té, co jsem po nich chtěla vybudovat ten polder.”

Zatímco fotily skupinu hybridních topolů, jejichž větve při loňském náledí zdemolovaly střechy garáží, přemýšlela jsem o dalším postupu ve své věci.

Vábnička nezabrala a potvora je pořád tu. Riziko, že by se hnula mimo katastr, nehrozí. Akční rádius drexůňů zahrnuje plochu do trebeni gleku, což se dá přirovnat k desíti kilometrům čtverečním.

“Pokácet,” horlila Erna, “Lidka měla děravou střechu.”

“Ořezat,” oponovala Anna, “jinak bude na sídliště fučet od polí.”

“Náhradní výsadba,” použila obligátní zaklínadlo Erna.

“To nikdy není adekvátní,” nedala se Anna.

Nechala jsem je, ať si hrají, i když obě věděly, že tentokrát bude po mém. Jen v některých případech jsem ustupovala vyšší moci, jako u těch bříz u školy. Skřípat zuby jsem přestala už dávno. Netřeba plýtvat energií na prkotiny.

Zamotaná do teplého šálu jsem přivírala oči před ledovým větrem a potloukající se po travnatém břehu jsem přemýšlela, kam se ta potvora mohla na celého půl roku zašít. Může měnit podobu, ale když jí už jednou zvolená forma vyhovuje, většinou u ní zůstává. Proto bych měla stále hledat psa. Mohli se ho ujmout nějací lidé, ale ať už by drexůň přebýval u kohokoliv, nikde by nemohl vydržet dlouho. Lhostejno, zda by se krmil aktivně či pasivně, každého by časem proměnil v podobnou hromádku neštěstí, jakou jsem viděla naposledy v květnu u podzemní nádrže. Nejvýživnější je pro něj obyčejný syrový vztek, ale hned na druhém místě strach. Pozitivní emoce přijímá spíš jako my, Pozemšťané, bereme vitamíny a probiotika.

Také jsem měla vztek. Na sebe. Na drexůna jsem se zlobit nemohla, ten jednal pudově a za spontánní průlin dimenzí odpovědnost nenesl. Ostatně, i kvůli takovým případům jsem tady.

Poslední dobou k těm spontánním průlinům dochází nějak moc často.

Referentky se mezitím rozloučily se zaměstnanci technických služeb a zamířily ke mně. Pokračovaly jsme dál podél břehu řeky až k zahrádkářské kolonii, kde nás čekalo promrzlé služební auto. “Ještě se podíváme na vyústění Žabínku,” bručím. “Volali z povodí, že tam někdo naházel kamení.”

“Asi děcka ze sídliště,” uchichtla se Erna.

“Tak co,” ohřívala si polívčičku Anna, “ty topoly nad garážema, pokácet nebo ořezat?”

“Pokácet,” dím nekompromisně, “nebudeme čekat, až to někoho zabije. Dobře víš, že hybridy se vylamují v živém dřevě.” To, že důsledně kácíme topoly a břízy, které napadl weren-qe umereový, přiznat nemohu. Weren je žoužel z Dentoy, lidskému oku neviditelná, roznáší se větrem a umírá spolu s napadeným stromem. “Uděláme to hned po novém roce a na jaře vysadíme duby,” dodávám, protože duby jsou proti werenům imunní. “Rovnou dvoumetrový. Větrolam udělají za pět let. Do té doby se budeme modlit, aby tajfun nepřišel.”

Anna se nespokojeně zašklebila. “To bude stát majlant.”

“Zaplatíme to z peněz, o které jsme povýšili rozpočet na útulek,” odpovídám. “Za poslední týdny se to zase upravilo, ale mezitím rozpočet na příští rok schválili. Stačí to převést do jiné kapitoly.”

V duchu se vztekám. Kde by mohl najít azyl pes, který nežere normální žrádlo aniž by si toho kdokoliv všiml?

Kráčím pěšinou a pod botama mi praskají suché větvičky a šustí listí. Ty zvuky mi připomněly našeho Arráska chroupajícího granule a obě kočky brousíci kolem v očekávání, kdy už od misky vypadne. Kocour Kolumbus je dokonce tak drzý, že pokud se vrátí po neúspěšném lovu hladový, je schopný se Arrasovi nacpat přímo pod mordou, a žrát současně s ním. Tříkilový kocour se sedmdesátikilového vlkodava nebojí.

Ale i zvířata přece znají úzkost. A kde je strachu jako kvítí? Proč mne to nenapadlo dřív?

Přidala jsem do kroku.

V kanceláři jsem se napojila na webové stránky útulku v okresním městě, do kterého jsme vozili nalezené psy a vyřídila kusy od nás.

Krve by se ve mě nedořezal, když jsem ho našla. Pojmenovali ho Semtex. Přivezli ho nějací mladí kluci ještě týž den, kdy mi utekl, takže není divu, že to zvládli, protože byl nakrmený z Eliáše. Papírově to vyřizovala Anna, a mne ani nenapadlo zpětně kontrolovat její práci. Spoustu věcí mi ani neříkají, protože vím, že fungují naprosto skvěle. Za psa nalezeného v našem katastru město útulku už šest měsíců platilo plnou taxu. Potlačila jsem záupění.

Semtex byl focený v boxu společně s pěti dalšími ořechy. V komentáři stálo, že je to mladý kříženec nevhodný k dětem ani do bytu, ale na dvůr do boudy se hodí. Ze zkušenosti vím, že pokud správce psa fotí v kotci, činí tak proto, že je pes plachý. To se mi nezdálo. Pokusila jsem se studovat další spoluvězně, ale snímek byl příliš nekvalitní. Ještě dnes ty zmatky ukončím.

Odpoledne jsem se pro "Semtexe" vypravila. Se správcem útulku se dobře znám. Právě on si z našeho městečka nalezené psy odváží. Poslední půlrok častěji než dříve.

Bylo těžké mu vysvětlovat, proč se já, šťastná majitelka vlkodava, tak vehementně dožaduji toho podivného ořecha.

"Neměl bych vám to říkat, ale zdá se, jako by se ho ti ostatní...báli," řekl mi rozpačitě.

"Ale to snad ne, pane Rychtaříku." mávla jsem rukou, podepsala čestná prohlášení, ve kterých jsem slíbila, že se o čokla budu starat, a že ho nikdy nevyženu. Kdyby to byl čokl, tak určitě.

Uprostřed kotce se rozvaloval "přežraný" drexůn a u mříže se tísnili tři kňučící kříženci bojových plemen. Bylo půl páté večer, venku tma jako v pytli. V ostrém světle zářivek naštěstí všechny optické efekty zanikly.

"Dávám k němu ostřejší kusy. Každý potom zkrotne," podotkl chvějivým hlasem Rychtařík a důvěrně na mne mrkl.

Někdy se mi v jeho případě zdálo, že něco tuší. Potlačila jsem záchvěv paniky, vytasila z kabelky obojek a vodítko, a se rty staženými to tenké linky sykla: "Už mi ho, prosím, vydejte."

Rychtařík odemkl celu, a s neohrožeností, kterou mu umožňovala jedině absence informací, ke smrtelně nebezpečnému stvoření vykročil.

Kdybych si nebyla jistá, že je potvora přežraná, nikdy bych něco takového nemohla dovolit.

Se zatajených dechem jsem sledovala, jak "pejskovi" obojek upevnil a zahákl karabinku vodítka za kroužek. Po té jej s mírnou pobídkou vyvedl do centrální chodby.

Vrazila jsem potvoru do kufru auta, vymotala se na silnici a přešla z jednoho města do druhého. (Domů jsem nejela ani náhodou.) Zaparkovala jsem vzadu za radnicí, vyložila pasažéra a tři hodiny po pracovní době se "vloupala" do své vlastní kanceláře. (To není zcela přesné. Máme klouzavou pracovní dobu a můžeme si nadpracovávat přesčasy.) Teď v zimě a po tmě mohl můj vpád do temné masy budovy pro nezaujatého pozorovatele působit trochu strašidelně.

Zamkla jsem nás zevnitř a pak jsem potvoře obojek a erární vodítko sundala. Vyčítavě na mne ňafala. "Ještě si stěžuj," zavrčela jsem.

Prošla jsem do své sluje a zatáhla žaluzie. Potom jsem se vrátila do přední kanceláře a udělala totéž. Náhoda je blbec. Drexůn zatím propátrával kuchyňku a čmucharal kolem lednice jako skutečný pes.

Mrkla jsem na mobil. Blížila se sedmá. Domů jsem zavolala, že mám školskou radu. Když si nepospíším, zavřou mi poslední konzum, kde se dá koupit chleba.

Sáhla jsem do dřevěné misky s polodrahokamy a vylovila ten nejméně nápadný, obyčejný kulatý křemen. Mezi růženínem velikosti ženské pěsti, ametystovou drůzou, lasturově se lesknoucím selenitem, krásným citrínem a neobyčejně kompaktním kusem záhnědy vypadal, jako by ho tam někdo přidal z legrace.

Sevřela jsem ho v dlani a vtiskla do něj krátkou depeši pro Geriho.

Obrátila jsem se k rohu a použila záložní úsek paměti.

Křeslo, role map a plastové flašky na vzorky odpadních vod povalující se pod ním, někam zmizely, a vlivem zeleně jiskřící brázdy, která vykrojila vstup, se prostor otevřel.

V koutě zela temně fialová díra, ze které lehce "táhl" kosmický průvan. Ne, nebyla to klasická brána. V podobě, kterou jsem tu zastávala, by mne totiž nasála a než by mne vyplivla na kdovíjakém konci vesmíru, stačila by mé křehké tělo zdevastovat.

Mrštla jsem kamínkem do díry a šla postavit na kafe.

Ti "venku" jsou tisíckrát rychlejší a dokonalejší. Připomínají mi to při každé příležitosti, ale i když mají běžně na všechno moře času, ještě nikdy mě ve štychu nenechali. Přesto potrvá nejméně patnáct minut, než se dočkám reakce.

Právě jsem si do kávy nalila mléko, když se drexůn rozkňučel. Ještě jsem ani nevyšla z kuchyňky a už jsem zahlédla, jak se z mé sluje vyšlehnul temně zelený záblesk.

Gerion seděl na stole a držel na dlani mou luxusní záhnědu. V jeho jiskření jsem vyčetla mírnou zvědavost, ale jinak se tvářil, jako kdybych ho vytáhla z Nereovy herny. Nejspíš to tak i bylo. "Ahoj," bafl. "Vábnička nemohla fungovat, protože ty kovové konstrukce, co máte roztahané v terénu, mění výsledný kmitočet."

"To už vím taky," řekla jsem kousavě.

Vykulil své zlatohnědé oči a uznale kývl. "Dobré. S těmi nástroji, co máš k dispozici..." Jeho tvář se rozpačitě stáhla. Najednou nevěděl, co s rukama. Všimla jsem si, že když se mnou mluví, důsledně se dívá všude jinde, jen ne na mne. Čím to asi bude?

"Už jsem ho našla. Potřebuji, abys ho dopravil do Grestenu."

Plavně seskočil se stolu a v mžiku se objevil se zkoprnělým drexůnem v náruči. Byl to zrakový klam. Mé chabé smysly nebyly sto postřehnout, že ve zlomcích vteřin si pro potvoru doletěl do kuchyňky a vrátil se zpět.

"Nechtěl se dát chytit, neřád," šklebil se. "Kde se schovával?"

Pohodila jsem hlavou k misce s kameny, kam zatím stačil vrátit poštovní křemen. "Kam schováš šutr?"

"Mezi ostatní kameny?"

Přikývla jsem. "Skoro jsem zapoměla, že zvířata se taky bojí. V útulku se měl jako prase v žitě."

Bratranec rozpačitě nakrčil čelo. "Aha."

"To znamená moc dobře," vysvětluji.

"S tou stromovou infekcí sis už poradila?"

"Weren-qe umereový? Jo, zachutnaly jim topoly a břízy. Naštěstí je potřebuji nahradit něčím jiným. Brzy to budu mít z krku."

Netrpělivě se ošil. Rozhlédl se po mé sluji a shovívavě se usmál a pak se mi poprvé podíval do tváře. "Zrovna nedávno se o tobě mluvilo. Kdybys přestala trvat na modifikaci a na tom, že tvoje děti tu potřebují prožít jeden normální lidský život, rodina by..."

Rázně jsem ho přerušila. "Nejsou jenom moje."

"Kdo to kdy viděl, aby..."

"To nebudu poslouchat," zarazila jsem ho. "Je mi fajn. Vyříd', že průlinů je poslední dobou víc, než obvykle. Ať se na to někdo podívá. Zdejší nejsou na bestie zvenčí zařízení. Abyste mi sem nakonec nemuseli nasadit posily." To poslední jsem dodala se zlomyslným úšklebkem.

Nadhodil si dřímajícího drexůna v náruči a zkrotle pokrčil rameny. "Minule jsem v polích mezi městem a tvou vesnicí viděl plochu vyloženou zrcadly. Po celé Zeměkouli je takových spousta. Co to je?"

"Fotovoltaické elektrárny," zamumlala jsem. "Taková...pitomost. V krajině...neadekvátní." Dál jsem raději nepokračovala. Vysvětlováním technologie fotovoltaických článků bytosti schopné

energetické transformace bych si vysloužila jen další dávku nezaslouženého soucitu.

Ale Gerion měl zjevně jiné starosti. Přemýšlivě nakrčil čelo a zamručel: “Víš, že tak rozsáhlé odrazové plochy mohou iniciovat poruchy limisních punktů v hyperpostorovém rozhraní?” Rozčileně zajiskřil. “Mohl by tu havarovat Emeridánský křižník! Jak jsi to mohla nechat zajít tak daleko?”

“Víš, co?” zavrčela jsem, “radši už padej.”

Poslechl doslova. Skočil do díry a ona se za ním tiše zavřela. Křeslo i mapy byly zase na svém místě. Dopila jsem zbytek kafe. Naštvaně jsem práskla dveřmi, zamkla a mazala k autu. Co si, sakra, myslí? Absolutně nechápe, v jak složitých podmínkách musím pracovat.

To bychom měli.

Bylo tři čtvrtě na osm. Ještě stihnu supermarket. Cestou jsem přemýšlela, jak zabránit, aby lesklé panely mátlly naváděcí systémy pandimenzionální dopravy. Prašnost? Právě tu se všemi způsoby snažím snížit. Na ni se spoléhat nemohu.

Další problém na obzoru.